

PROGRAMA D'ACCIÓ

CONTRA LA CRISI, RESISTÈNCIA I ADAPTACIÓ A LES NOVES REALITATS PROFESSIONALS, DIGNIFIQUEM LA PROFESSION I DEFENSEM EL DRET A LA INFORMACIÓ I A LA COMUNICACIÓ

Fa quatre anys el Congrés del sindicat acordava passar del diagnòstic de la crisi que començava a colpejar el sector, a la resposta, que centrava en plantar-hi cara i en reforçar el sindicat unitari, extenent-lo i fent-lo viure més a les empreses i als sectors.

Ara els atacs a les condicions salarials, laborals i als mateixos llocs de treball s'han intensificat al màxim, amb l'argument de la crisi de model i de la baixada de la publicitat, així com de la insuficiència financera de les administracions, que gestionen mitjans públics. Les reformes legals dels governs conservadors, a més, permeten a les empreses imposar mesures unilaterals de retallades salarials, laborals i de plantilles que han situat la defensa del ja adquirit com a objectiu màxim de Comitès d'empresa i sindicats.

En aquest context, caldria recollir el descontentament i la indignació que ha provocat en molts treballadors i en les seves organitzacions al sector la nova situació, en què les empreses opten per allò més fàcil, que és reduir les despeses laborals, començant pels col·laboradors. Aquesta reacció s'ha expressat a Catalunya en dos fenòmens ben diferents: un, per dalt, la creació de **la Plataforma en defensa dels Mitjans de Comunicació Social** (que aplega sindicats i col·legis professionals del sector) i que ha impulsat el diàleg amb els sectors implicats, inclosa l'administració, en la **Mesa de Mitjans de Comunicació**; i dos, per baix, la **Coordinadora de Mitjans en Lluita**, sorgida arran del 14-N com a eina de coordinació per la base, a través dels Comitès d'empresa, especialment, però no exclusivament, de premsa diària.

Però la batalla principal es continua donant a les empreses, on a una retallada en segueix una altra, i en l'àmbit dels mitjans públics assistim a una veritable ofensiva per deconstruir-los que respon a interessos polítics i econòmic i que es justifica per la situació financera de les administracions. En tots dos casos s'ignora la laminació de drets democràtics que impliquen les retallades laborals i de plantilla i la desaparició de mitjans municipals per ones (com s'ha produït a L'Hospitalet de Llobregat, Gavà, i a moltes poblacions catalanes), i per això és oportú invocar la responsabilitat del poder polític en garantir el dret a la informació de la ciutadania, com contempla **l'article 52 de l'Estatut de Catalunya**, que hem de seguir recordant als grups parlamentaris en les trobades periòdiques que hi tenim.

En tot cas, la primera trinxera la tenim encara per un llarg període de temps en **prioritzar el manteniment de les plantilles**, si cal al preu de la rebaixa salarial, perquè els sous es poden recuperar algun dia, però el lloc de treball no en molts casos, i més a certes edats. Això no és incompatible amb la defensa de **col·laboradors i corresponsals**, agredits darrerament de manera salvatge per directrius del Govern de la Generalitat i que han afectat TV3, Catalunya Ràdio, La Xarxa i l'ACN, on a més volen aplicar un ERO que l'eficaç resposta dels treballadors, tot i les petites dimensions de l'empresa, està aconseguint aturar o reduir. Per cert que en aquesta mobilització com en la de Catalunya Ràdio, TV3 o La Xarxa, o en la de la rotativa del grup Zeta i El Periódico, **s'han estat utilitzant ja tota mena d'eines de lluita**, a més de les vagues, com vagues de firmes, accions simbòliques d'ocupació, al carrer i a les instal·lacions, cartells que protagonitzen concentracions, utilització de rodes de premsa (fins i tot amb el portaveu del Govern), abordatge

de polítics, i utilització intensiva de Twitter, Facebook i blogs diversos, on sovintegen les gravacions de manifestacions de protesta de tota mena. Iniciatives i eines que hem de popularitzar i generalitzar perquè estan aconseguint desorientar direccions i patronals.

Aquesta lluita l'hem de combinar amb l'**exigència a l'administració que intervingui activament en el manteniment dels mitjans de comunicació**, bàsics per a la democràcia, perquè no assisteixi passivament a la destrucció d'empreses i de llocs de treball com si fos un sector més. Precisament perquè els mitjans vehiculen un dret constitucional a la informació, el Govern no pot restar impassible, i ha d'actuar en positiu per millorar les condicions en un sector afectat per la crisi econòmica general i les dues específiques: la caiguda de la publicitat i la crisi del model, arran de la irrupció d'Internet. En aquest sentit, la **Mesa de Mitjans de Comunicació** ja ha reclamat, a proposta del sindicat, el desenvolupament legislatiu del dret a la informació de la ciutadania, a partir de l'article 52 de l'Estatut, així com diverses mesures per frenar la crisi al sector.*

* Dret a la informació

Desenvolupament legislatiu del dret a la informació dels ciutadans.

L'article 52 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya reclama als poders públics que garanteixin el dret a la informació de la ciutadania. A partir d'aquest marc estatutari, la Mesa sectorial demana una legislació del dret a la informació, amb una normativa que defineixi també els drets i deures dels professionals de la informació, com a garantia d'una informació veraç i de qualitat.

Davant la generalització de l'ofensiva contra els **mitjans públics**, hem de criticar les **retallades als pressupostos de les corporacions respectives**, que en nom de l'austeritat i de què a tot arreu es retalla, en realitat aprofiten per desestructurar un sector en benefici dels mitjans privats. Hi ha crisi, cert, però la falta de convicció de la necessitat dels MM.PP. per part del PP i de CiU (més enllà aquesta de la funció lingüística i cultural, que algun dia podria arribar a cobrir una TV privada) els porta a utilitzar la situació econòmica per deteriorar el model de servei públic, que un cop afectat tindria molt difícil la recuperació, sobretot per la competència de cadenes privades espanyoles, molt més ben dotades econòmicament.

Hi ha altres fronts en la lluita per la defensa dels interessos laborals i professionals dels informadors: és la resposta a les constants **contrareformes laborals** del govern del PP amb el suport del de CiU. Per això hem participat activament en la dinamització del sector a les tres vagues generals darreres, i per això és necessària la unitat d'acció al sector. Principalment amb CC.OO., amb qui compartim el 80% de la representació sindical, però també amb UGT, CGT, CSC o la nova realitat de la **Coordinadora de Mitjans en Lluita**, que ve a ser una expressió de les llacunes sindicals en l'àmbit dels mitjans de comunicació. I també de coordinació horitzontal que pot regenerar el sindicalisme tradicional.

En l'àmbit professional i de defensa del pluralisme i el dret a la informació, i més enllà de la batalla per introduir al Parlament un projecte de **Llei de Garanties del Dret a la Informació**, basat en la proposició de l'**Estatut del periodista professional** (aturat al Congrés dels Diputats), cal seguir lluitant per l'existència d'**Estatuts de Redacció** als mitjans, amb els conseqüents **Consells o Comitès Professionals**, que com s'està veient a llocs com a TVE conserven tota la seva vigència, si no per deturar sí per denunciar els abusos de control governamental facilitats per la contrareforma de les lleis de la CCMA i de RTVE, o per la falta d'independència d'agències com EFE

o l'ACN.

Però com que garantir la **clàusula de consciència**, protegida per llei des del 2007 i en els Estatuts de Redacció, no és suficient per frenar el control governamental dels mitjans, segueix fent falta **derogar les contrareformes audiovisuals**, per com a mínim **desgovernamentalitzar** els consells d'administració de les corporacions públiques, i lluitar també contra la seva dependència dels partits polítics, igual que contra la política de **quotas ("blocs electorals")** en les informacions de les campanyes electorals. Igualment és imprescindible resistir a pràctiques com la imposició del **senyal televisiu realitzat** per part dels partits polítics, la **prohibició d'accés a actes públics**, o la pràctica de **rodes de premsa sense preguntes**, que només es poden justificar en el cas de declaracions institucionals. En aquest camp, caldrà intervenir en l'elaboració de lleis com la nova **Llei Electoral de Catalunya**, que vol consagrar els blocs electorals, o les **Lleis de Transparència** que es discuteixen a Madrid i a Barcelona, que han de garantir el dret d'accés a la informació pública per part dels periodistes.

I més enllà d'aquestes batalles democràtiques, cal aprofundir en el caràcter social dels **drets a la informació i a la comunicació**, que corresponen a la ciutadania i que ja tenen múltiples expressions d'experiències de **comunicació alternativa**, no sempre compromesa del tot amb els principis deontològics, però que aporta una nova forma d'informar i que complementa sovint les distorsions dels mitjans de comunicació tradicionals. Per això hem de fer realitat el projecte de **Xarxa Ciutadana pel Dret a la Informació**, que hem de mantenir per recollir la crítica social a la comunicació dominant, especialment actual des del moviment del 15-M. En relació al **"tercer sector" de la comunicació**, i especialment les ràdios i televisions comunitàries, hem de defensar el seu espai entre els mitjans públics i els comercials, amb un **repartiment de freqüències equitatiu** entre sector privat, públic i social, i reclamar que es deroguin els límits al seu finançament que imposa la Llei Audiovisual espanyola.

Encara que ho pugui semblar, **no hi ha temes menors** a l'hora de defensar els drets laborals i professionals dels informadors: des de la professionalitat i la deontologia periodística en els processos de **convergència de redaccions**, on també cal vigilar els **excessos "multifuncions" i l'abús de la polivalència**, que les empreses tendeixen a primar amb pocs miraments pels continguts, fins a la vigilància de **l'estada dels estudiants en pràctiques**, que a falta d'una regulació clara, poden ser víctimes tant d'una utilització abusiva de la seva feina per estalviar llocs de treball, com d'un arraconament a funcions inadequades o directament a l'ostracisme. Una situació irresoluble si no s'assumeixen les propostes que ja fa quasi vint anys que planteja l'SPC, que inclouen un projecte clar de formació i de tutories amb dedicació, una concreció de l'estada i l'horari (4 mesos i 4 hores al dia) i una garantia de rotació entre seccions i de supervisió real del que els estudiants puguin publicar o emetre.

Hem de reprendre la relació amb les **Facultats de Periodisme i Comunicació**, tant per implicar-les en la regulació de les pràctiques estudiantils com per acostar els alumnes a la professió real, lluny de la idealitzada a les aules, i que pateix la desregulació laboral i professional, la desocupació crònica i ara creixent, el menysteniment del Codi Deontològic i l'espectacularització de la informació, i també el partidisme o el decantament ideològic de molts professionals.

Tampoc no és perifèric, sinó que pretén combatre les desigualtats entre sexes, la defensa i la introducció en les negociacions de la **conciliació entre la vida laboral i la personal i familiar**, així

com de les mesures de la **Llei d'Igualtat**, que tant està costant introduir en les empreses. I si parlem extensivament d'igualtat, hem de combatre també qualsevol discriminació de treballadors en funció d'origen, raça, sexe o orientació sexual.

La defensa dels valors democràtics i dels drets dels professionals, mediadors del dret a la informació de la ciutadania, exigeixen també el **posicionament públic del sindicat davant de qualsevol agressió** a aquests drets, tant si afecten la deontologia com si impliquen obstruccions a la feina o agressions físiques, especialment si es donen per part de forces de segureta, que haurien de ser les primeres a garantir el desenvolupament dels drets constitucionals

REFORCEM EL SINDICAT UNITARI, OBRIM-LO A LES NOVES SITUACIONS LABORALS. PER UN S.P.C. A MIL !

Es diu de vegades que hi ha crisis de creixement. Si la nostra organització n'ha tingut alguna, ha estat a més sense creixement, i això fa un balanç insatisfactori respecte del que voldriem, tant perquè ens limita la capacitat d'incidència sobre la realitat com perquè afecta la pròpia supervivència del sindicat, que viu sobretot de les quotes dels afiliats, i d'escassíssimes subvencions per algun projecte.

Cal créixer a les empreses, als sectors i territorialment, i penetrar millor allà on som presents i a on encara no, de manera que hi hagi sindicat treballant als llocs de treball, i no sols delegats electes, molts no afiliats, que defensen els interessos dels treballadors, però no poden fer la feina d'ampliar el radi d'influència de l'SPC. I això no per cap patriotisme d'organització, sinó perquè que se sàpiga som **l'única organització sindical unitària dels professionals de la informació**, i si no ens sabem vendre o explicar haurem d'aprendre a fer-ho, pel bé dels treballadors i per no anar descobrint mediterranis a cada generació pel que fa al tipus d'organització per fer front a la patronal i defensar des del sindicalisme el dret a la informació.

Aquest cop de debò hem de dur endavant una **campanya planificada d'afiliació**, amb responsabilitats i objectius concrets per als membres dels òrgans de direcció, i també per als afiliats a les empreses, hagin constituït o no Seccions sindicals. Aquest creixement amb l'objectiu **d'arribar als mil afiliats**, ens donarà més força i capacitats per dur endavant els projectes que no hem pogut materialitzar, i dotaria l'SPC de l'estabilitat financera que li cal, sense la qual perilla a mig termini l'existència material de l'organització.

Caldrà una **planificació especial per les demarcacions**, per reforçar l'estructura a on ja hi som (Barcelona i Tarragona), i arribar a implantar-nos amb nuclis propis a Girona i Lleida, i si és necessari a la Catalunya Central.

Això ens cal als sectors tradicionals de la professió, però també i especialment als nous, que per raons tecnològiques, culturals i generacionals poden trobar poc adequades les estructures d'una organització sindical, que d'altra banda no podem obviar legalment, però que podem adaptar a les noves realitats. Totes les propostes que vagin en el sentit de fer més eficaç i adequada la forma d'acostar-nos i relacionar-nos amb els **nous professionals i les noves formes empresarials** han de ser benvingudes.

També hem de mantenir i potenciar, a través dels nostres afiliats, les relacions amb els **mitjans**

alternatius, que s'han limitat de vegades al tema de les armilles per prevenir agressions de les forces de seguretat.

Pel que fa a l'**organització interna**: cal eliminar estructures que no ajudin, com es proposa amb el Consell Directiu, i potenciar el que sempre haguéssim pogut fer, que són **àrees de treball al voltant de cada secretaria** (els diguem cooptats o no), i **sectors temàtics**, com les Seccions sindical de ram que van existir: fotoperiodistes, col·laboradors, premsa digital....

Transformem la **Mesa Nacional** (que aplega delegats sindicals d'empresa o de ram, o membres de Comitès en el seu defecte) en una veritable **Mesa Sindical** que discuteixi de la política sindical general, més enllà de cada sector o empresa, i assessori a la Junta en situacions com vagues generals o mobilitzacions com les que s'estan donant. Perquè la nostra gent no es trobi només en la Coordinadora Mitjans en lluita, i alguns en la Comissió de Mitjans Públics del Col·legi, de manera que tinguin l'espai -que sempre ha estat disponible- de contrastar experiències i punts de vista sobre la lluita laboral quotidiana al sector.

Un paper clau és el dels **nostres mitjans de comunicació** (web, Facebook, Twitter...) a través dels quals arribar al conjunt de la professió, del sector, i a la població, per fer transparent la nostra estratègia de defensar els drets laborals i professionals dels informadors, i fer viables i democràtics els mitjans de comunicació, per garantir el dret a la informació i contribuir així a la consolidació de la democràcia, amenaçada per interessos econòmics i polítics. Un equip dedicat a això pot multiplicar el radi d'acció d'aquests mitjans.

I ens cal revitalitzar la nostra política de **formació** interna, tant de política sindical o de temes de dret a la informació, com la que cal a les noves formes de **autoocupació, cooperatives de periodistes**, etc. per garantir la viabilitat d'uns projectes que ocupen llocs de treball i mantenen l'esperit crític que ha de tenir el periodisme.

Pel que fa a la **Borsa de Treball**, l'hem de popularitzar i situar-la ben visible a la web, sempre entenent que les empreses potser no prioritzaran la borsa d'un sindicat, sempre més atent a les condicions laborals de les ofertes, com així ha succeït. Hem de mantenir el nivell de **Serveis** actuals i si podem, millorar-lo, com a forma de demostrar també la utilitat del sindicat, no sols per a la lluita laboral i professional.

Tot això ho podem fer si hi ha disponibilitat per fer una **tasca voluntària** en tots els nivells, en interès propi i dels demés, que requereix un cert grau de generositat, i de dedicar temps lliure, cadascú segons les seves possibilitats, a una causa comuna que no anirà endavant si no hi ha el compromís per part de tots i més voluntat de cooperació. Les organitzacions no es mantenen soles, ni només a partir dels òrgans de direcció. Cal nodrir-les perquè puguin seguir sent útils a la gent que les va crear.

Barcelona, 17 d'abril de 2013